

oly forró, mint tegnap. Keble nem zihált oly nehezen és szaggatottan. Az élet visszatérő jelei tűntek fel szenvedő arcán.

Szvetla észrevette, hogy ott vagyok, csillagos szemeit tágra nyitotta, rám pillantott és azután megint lankadtan félredült a fáradtság könnyű felszabadulásával. Lehajoltam hozzá és gyenge két kezét ajkamhoz közelítettem. Amikor visszaindultam, láttam, hogy szempillája alól könnycsepp gördül le . . .

Elszállt a tavasz. Utána ment a nyár. Eljött az a nap is, amikor Szvetla elment. Mintha most volna, úgy emlékezem, hogy integetett nekem fehér kendőjével. Így kellett történni. Küldetését befejezte, s útja eltért az enyémtől.

Sárga ruha volt rajta, mint akkor, amikor először láttam. Mikor búcsúztam tőle, úgy tűnt fel nekem, jól emlékszem, mint a kertemben viruló nagy tulipán. A köves úton zörögtek a kocsik kerekei. Szvetla elment és nem tér vissza soha többé.

Nem rá akarok már emlékezni. Lelkemben csak egy emlék, egy tavaszi éj emléke maradt meg, amelyet egymásnak ajándékoztunk . . .

Most egyedül vagyok itthon csendbe merülve. Úgy rémlik nekem, mintha néha könnyű lépéseket hallanék a folyosón, vékony karperecek zörgését, de az ajtómon senki sem kopog, mint valamikor.

A városban az emberek már nem nézik oly csodálkozva az én egyszerű ruhámat. Mindenki tudja, mi történt és hogy minden menedék nélkül való embert befogadok.

A falon ott lóg a hegedű, senkinek a keze nem érinti. Senki sem játszik rajta. Csak amikor késő ősszel a szél besuhan az ablakon és megremegetteti húrjait, akkor szólal meg halkán, hogy aztán újra elnémuljon a koromsötétségben.

Dr. Dimo Boikliev fordítása.

A TÁVOL MEGCSALT.

*Néha futsz villamos felé lobogó hajjal,
ruhád szégyentelenül emeli és paskolja a szél,
szíved dobolón lüktet, lélekzeted meghal,
— végre eléred, itt a pillanat! —
s akkor, jaj, döbbsen riadsz: a távol megcsalt,
a villamos ellenkező síneken szalad.*

*Feléd is így futottam, keserű szó: szerelem,
már közel szikráztál, egészen itt, a szívemen,
a mozdulat parancsa is indulón ölelt,
— de jaj, sokszor csalnak a távlatok,
egyetlen pillanat! —
és magányosabb vagy,
mint a hegy sapkája: az orom.*

Nagy Méda.